

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

05 במרץ 2012

ת"פ 25929-10-11 מדינת ישראל נ' אגוקו צס צגוקי

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד דודג'

המאשימה

נגד

אגוקו צס צגוקי

מס' אסיר 1410838

ע"י ב"כ עו"ד עין צבי

הנאשם

הכרעת-דין

ביום 18.10.2011 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת שוד, עבירה לפי סעיף 402 (א) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977.

להלן תאור עובדות כתב האישום:

ביום 11.10.11 בשעה 01:50 לפנות בוקר או בסמוך לכך, עסק(ה) ד.א. (להלן המתלונן) במתן שירותי מין, ברחוב גליל פינת השרון, באזור התחנה המרכזית הישנה בת"א. המתלונן החזיר עודף ללקוח והחזיק בידיו סכום של 500 ₪.

בסמוך לכך, התקרבו הנאשם למתלונן ונטל את כספו מידי, תוך שהוא תוקף אותו באמצעות חפץ חד, ובהמשך השליך בקבוק ריק לעברו, מתוך כוונה למנוע ממנו לרדוף אחריו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמה למתלונן פציעה ברגלו השמאלית.

פרשת התביעה

בפני ביהמ"ש העידו 4 עדי תביעה ביניהם שלושה שוטרים והמתלוננת. להלן תמצות עדויותיהם:

ע.ת.1- מירית זנזורי

העדה משרתת כסיירת במרחב יפתח. העדה ערכה דו"ח פעולה אודות הארוע שסומן ת/1. בעדותה הראשית תארה כי לאחר שהופנתה לאזור תחנת לוינסקי ע"י מפקד התחנה, תוך כדי נסיעה זינקה לעבר הניידת קוקסינל בעודה נסערת ובוכיה ואמרה לה: "הוא שדד אותי". לפי העדה היא ביקשה מהמתלוננת לעלות לניידת ולסייע בחיפוש אחר התוקף. " סרקנו את האזור אך לא איתרנו את החשוד, זה היה בסביבות 02.00 שאלתי אם היא זקוקה לטיפול רפואי, והיא לא רצתה בטיפול, ביקשתי שתבוא לתחנה כדי להתלונן, והיא התעצבנה מאוד, היא יצאה מהניידת תוך כדי נסיעה איטית, ואמרה שלא רוצה מאיתנו שום דבר. אמרתי לה שאם היא תראה אותו שוב שתקשר ונגיע.

דיווחתי באופן ישיר למפקד, פנים מול פנים. היא תיארה את החשוד – כהה עור, מוצא סודני, לבש חולצה עם פסים כחול, אדום, לבן. חלפו כשעתיים, התקבל אירוע מהמוקד, קיבלתי קריאה מהמוקד, חשבתי שמדובר באותה מתלוננת, כי לפי הדיווח החשוד הגיע שוב למקום, אמרה שהיא רואה אותו, ושהוא עם קרש ושנגיע מהר. השדרנית אמרה מדובר בנערה עובדת ושהוא מפריע לה. הייתי באותה סביבה, הגענו לאחר כמה דקות, הבחנתי בה, היא שוב רצה אלי, ואמרה שהיא נמצא, יושב באיזה שהוא מקום, היא הלכה לכיוונו ואנו נסענו אחריה בניידת, היא הצביעה עליו, הוא ישב בפתח כניסת רציפי אוטובוסים בתחנה המרכזית הישנה, והיא ריססה אותו בגז פלפל שהיה לה, עוד לא הספקנו לרדת מהניידת, הוא רץ מהר לרחוב הראשי, איני יודעת מדוע הוא רץ אם הבחין בנו או מעצם הגז פלפל, צעקתי לו עצור משטרה, בעברית ובאנגלית, השותף שלי רץ אחריו ואני נהגתי. לא הייתי בקשר עין איתו. דיווחתי לניידות שיש בריחה של חשוד, השותף שלי אמר שהוא אבד קשר עין, סרקנו את הרחובות הצמודים לתחנה המרכזית, הגיעו מתנדבים, תוך כדי סריקות, צוות המתנדבים ביקשו שנגיע למבנה נטוש, כי הם חשבו שיש שם אדם שמתחבא, ראיתי בוודאות וזיהיתי את אותו אדם שישב במדרגות ליד הרציף והיא ריססה אותו, ראיתי בוודאות את בגדיו, כפי שהיא תארה אותו לראשונה, כשהגענו למקום העזוב, השותף שלי קפץ לתוך המקלט וגם זיהה אותו. עצרנו אותו. היה עליו כתמי גז על החולצה.

בזמן המעצר לא יכולה לדעת היכן המתלוננת היתה, גם היא פיטרלה כדי למצוא אותו.

היא היתה בזמן המעצר, ראתה אותו עצור.

בחקירתה הנגדית השיבה העדה את הדברים הבאים לשאלות הסניגור:

העדה תארה את המצב בו ראתה את הנאשם: "ראיתי את הנאשם יושב בין המדרגות של הרחוב שהוא פתוח לבין מדרגות המובילות למתחם הישן של הרציפים, שם המתלוננת ריססה אותו, הוא נשען.

העדה שרטטה את המתחם – ת/2 וסימנה ב X את המקום בו ישב הנאשם.

עוד הסבירה: "המתלוננת רצה אלינו מרח' הגליל לרח' סלומון, נכנסנו בניגוד לתמרור לרח' הגליל, והחשוד ישב על המדרגות בפתח הכניסה לרציפים הישנים. ברח' הגליל מול בית מס' 7. היא רצה לעברו, וריססה אותו בגז, והוא רץ, צעקתי לו שיעצור, נהגתי והשותף רץ אחריו. החשוד רץ מכיוון רח' הגליל, צפונה לרח' סלומון."

העדה הסבירה כי בסופו של דבר הנאשם אותר במקלט, השותף שלה נכנס לתוכו והיא עמדה בכניסה, לא הבחינה בנתינים זרים נוספים במקלט.

העדה התבקשה לתאר את אשר ראתה בשעה שהמתלוננת התיזה על הנאשם את הגז המדמיע וכך השיבה: "ראיתי את המתלוננת ניגשת לנאשם ומרססת אותו, היינו בתוך רח' הגליל, נכנסנו בניגוד לתמרור. הניידת עמדה במקביל למקום מושבו. ניידת המתנדבים היתה צמוד אלינו. כשהיא ריססה אותו הוא ישב, ואז הוא קם ורץ, לא ראיתי אם הוא ניסה לשפשף את עיניו, זה היה בשניות, הוא מיד נס. לא יודעת אם הוא ישב לבד, איני זוכרת, בדר"כ יושבים שם הרבה נרקומנים ויצאניות. לא זוכרת אם היה עם מישהו... אחרי שהיא ריססה אותו היא רצה אחריו, אני אישית איבדתי אותו מראיתי אחרי שניות, שותפי רץ אחריו, והיא רצה אחריו כולם, פירססתי כדי לצאת מרח' הגליל עם הניידת. צעקתי לנאשם עצור משטרה בשלב שיצאתי מהניידת לכיוון התא של הנהג. חושבת שהוא שמע אותי."

ע.ת. 2 – מר ששון נוהד :

העד הינו סייר במרחב יפתח. גם עד זה ערך דו"ח פעולה שהוגש לביהמ"ש וסומן ת/4 וכן שני מזכרים – ת/5-ת/6.

העד תיאר כי במהלך סיור שגרתי ברח' סולומון שהוא ושותפתו מירית ערכו באותו ערב, פנתה אליהם מתלוננת שהתלוננה על אדם שניסה לשדוד אותה. "העלינו אותה לניידת וסרקנו את האזור אך לא הצלחנו לאתרו. היא רצתה לרדת מהניידת, ואמרה שתתקשר שוב ל-100 אם תראה אותו שוב. לאחר כמה זמן התקבל ארוע על נסיון לשוד, הגעתי ישירות למקום, פגשנו שוב במתלוננת, שסימנה לנו לכיוון מקום ישיבתו, היא הלכה מהכיון השמאלי ואני הגעתי מהצד השני עם הניידת, בזמן שהיינו בתוך הניידת, היא הגיעה לחשוד והשפריצה עליו גז, ירדתי מהניידת, החשוד קם, עמד הסתכל עלי, ופתאום החל לרוץ לכיוון רח' סולומון, אמרתי לו עצור משטרה והתחלתי לרדוף אחריו, לאחר כמה שניות אבדתי קשר עין בגלל הבניינים הצפופים, המשכנו בסריקות רגלי ברח' סולומון, ברח' הנגב, טרם תפסנו את החשוד. על פי דיווח של צוות 884 שהגיעו איתי, אמרו שהוא מזהה קבוצת אנשים שיושבים במרתף ברח' הנגב פינת סולומון, הגעתי ישירות לשם, וחיפשתי אני וניב המתנדב, טיפסנו על הגדר והגענו למרתף, כשנכנסתי לפתח הבנין, אחד הבחורים שהיה שם, הצביע ישירות לעבר הנאשם, זיהיתיו לפי בגדיו והגז שהיה על חולצתו, עצרתי אותו והגענו לתחנה, המתלוננת הגישה נגדו תלונה. המתלוננת מסרה תיאור ראשוני שהוא לבוש חולצת פסים, לבן, אדום תכלת, מכנס גיינס, כובע שחור. פעם שניה שרצתי אחריו הוא היה ללא כובע, אך עם חולצת הפסים ומכנסי הגיינס... המשפט הראשון שלו היה: אני לא פושע (באנגלית). הודעתי לו שהוא עצור ואזקתי אותו. איני יודע היכן היתה המתלוננת בזמן המרדף, רצתי אחרי הנאשם לא ראיתיה. לא הסתכלתי לאחור."

בחקירתו הנגדית השיב העד לשאלות הסניגור את הדברים הבאים:

העד הסביר כי כשפגשו במתלוננת לראשונה היא תארה את לבושו וסיפרה כי ניסה לשדודה אך לא תארה את האופן בו ניסו לשדוד אותה.

העד תאר כי כשהגיעו לפינת המדרגות שם ישב הנאשם, הוא לא הבחין אם היו שם עוד אנשים. לטענתו ההתרחשות במהלכה המתלוננת ריססה את הנאשם היתה מאוד מהירה, כשהמתלוננת ניגשה לרסס אותו העד עדיין היה בניידת לדבריו ולכן גם לא הספיק לעצור אותה.

העד הסביר כי המדרגות פונות לרציף. כשיושבים על המדרגות, יושבים עם הגב לכביש.

באשר להתנהלות הנאשם לאחר שרוסס השיב העד: "...הוא נעמד, הסתכל עלי והתחיל לרוץ, ..."

לפי העד, הוא הבחין במתלוננת בפעם האחרונה, לפני שהגיעה למשטרה, כשריססה את הנאשם.

העד תאר כי כשהגיע למרתף ראה את הנאשם, עם שאריות הגז על פניו, תאר כי לא מצא דבר על גופו של הנאשם, לא כסף וגם לא כל סכין או קרש.

העד הסביר כי את ת/5 רשם לאחר שכל הארוע הסתיים וכתב בו כי המתלוננת תארה את תוקפה כבעל "חולצת פסים לבן, אדום, תכלת, וכובע תכלת".

בחקירתו החוזרת העד השיב כי אינו זוכר שביקש מהמתלוננת להראות להם את מקום ביצוע השוד.

ע.ת. 3- מר יניב דוידיון:

העד היה מתנדב בתקופה שהתרחש הארוע והיה מעורב גם ביום הארוע עצמו. ערך מזכר ת/9.

לפי תאורו, באותו ערב הוא סייר באזור התחנה המרכזית הישנה ביחד עם מתנדב נוסף בשם נפתלי, התקבל ארוע על שוד ברח' הגליל, בעקבותיו השניים הגיעו למקום והעד העיד כי ראה צוות בניידת 46 שפונה ימינה לרח' הגליל, " נכנסתי אחריהם, ראיתי את המתלונן שהצביע על החשוד ששדד אותו, ראינו שהוא מרוסס בגז מדמיע, בפניו, הוא ראה את הניידות והתחיל לרוץ לכיוון רח' סולומון, אחרי שצוות 46 ערך סריקות, הבחנתי באדם שהצביע לנו להיכן החשוד ברח, חיכיתי לצוות 46, ששון הגיע למקום, טיפסנו על הגדרות, והגענו לרחוב ולמרתף בו היה הנאשם, נכנסנו ועצרנו אותו. "

העד המשיך והסביר כי ראה מספר אנשים יוצאים מהמבנה ולכן הוא שאל את אחד מהם אם ראה אדם שנכנס או ברח, והוא נענה כי אדם נכנס פנימה, משכך ביקש מהצוות שיגיעו למקום.

העד נשאל מדוע ציין כי הנאשם ברח ולכך השיב: "אמרתי שהנאשם ברח, הסקתי זאת כי כשהוא ראה את הניידות באות הוא ברח, וכשקראנו לו לעצור הוא ברח."

בחקירתו הנגדית השיב העד לשאלות ב"כ הנאשם את הדברים הבאים:

העד תאר כי היה מתנדב בין 5-6 שנים וכי נהג לסייר. באותו הערב הוא היה בניידת משטרתית עם עוד מתנדב. הניידת היתה צמודה לניידת צוות 46, אחריהם. העד העיד כי לא ראה את המתלוננת כשהיא מרססת את הנאשם, אלא הבחין בו בעודו בורח ורץ. העד הסביר: "ראיתי את פניו, הוא הסתכל כלפי מטה, הוא ראה את הניידות, הוא היה מרוסס באחד הצדדים, הוא יכל לראות את הניידות, כשאדם מרוסס ורואה ניידת הוא מתחיל לברוח וכך היה. כשעצרנו אותו ראיתי שהוא היה מרוסס באחת העיניים. כשראיתו רץ לא ראיתי את פניו."

העד לא הבחין במתלוננת רודפת לאחר הנאשם. העד תאר כי הוא והשוטר ששון רצו אחרי הנאשם ובאיזשהו שלב הם התפצלו. עוד הסביר כי לפני שהגיע לבניין, הנאשם נכנס לסמטה שהיתה קרובה אליו, ולכן הוא פנה לאחד האנשים שהיו במקום שאלו באמצעות ידיו אם ראה אדם רץ ואותו עובר אורח הצביע לו על המבנה.

ע.ת. 4-גב' ד.א.:

העדה הינה המתלוננת בתיק. העדה העידה כי הינה בת 23 וכי הינה קוקסינלית אשר עוסקת בזנות באזור התחנה המרכזית הישנה בת"א. באשר לארוע העידה העדה כי: "בתאריך 11.10.11, בשעות המוקדמות של הבוקר, פניתי למשטרה וביקשתי עזרה, פעמיים, באותו לילה, ...הייתי עם לקוח, החזרתי ללקוח עודף, בחניה של התחנה המרכזית, הכסף שלי היה ביד, והנאשם תוך שניה חטף לי את הכסף והרגשתי שריפה בירך שמאל, כתוצאה מזה, נבהלתי, צעקתי לבנות שיבואו, הוא התפרע, היה לו בקבוק בירה, הוא זרק לעברי, ולא יכולנו אני והבנות להשתלט עליו, הוא רץ לכיוון נווה שאנן. אני מזהה את הנאשם, אני זוכרת אותו כשהוא התפרע, הסתכלתי עליו, זוכרת שהיו לו ידיים גדולות, הוא גדול ובריא, יש לו שפתיים ואף עבה, היה עם כובע, וחולצת פסים, בצבע אדום כחול ולבן, לרוחב. החולצה היתה לבנה עם פסים ומכנס כהה. הוא לא דומה לאנשים הזרים האחרים שבאים, הוא ממוצא אפרו אמריקני. אני מזהה את הלקוחות ומהיכן הם ומזהה את הנאשם.

העדה הסבירה כי ידעה שתבקש לתארו ולכן הסתכלה עליו, כמו כן, הסבירה כי היה חשוב לה שיתפסו אותו ולכן רדפה אחריו כדי שתראה לאן הוא בורח תוך כדי כך חייגה למשטרה.

עוד הסבירה כי כעבור רבע שעה, הבחינה בניידת קפצה לתוכה, וביקשה כי יסיירו על מנת לאתרו ביחד עימה. העדה הסבירה כי מסרה לשוטרים את תאורו אך הם לא מצאו אותו. לבסוף השוטרים אמרו לה שבמידה ותבחין בו שתקרא להם, עצה זו היתה מגוחכת בעיניה, הסבירה כי היא נחבלה ברגלה השמאלית וכי היא תתמודד לבדה ותגן על עצמה.

העדה נשאלה ממה קיבלה מכה והשיבה כי נחבלה בירך, ממשוהו חד, ממוט או מקל והרגישה שריפה בירך שמאל. כשהתבוננה בת/10 אישרה כי זה תצלום הפציעה.

בהמשך תאורה, מסרה כי בחלוף חצי שעה בעודה הולכת בחלק העילי של החניה הבחינה בנאשם בחלקו התחתון של המתחם העדה ציינה כי זיהתה את הנאשם באמצעות בגדיו, וכי הארוע התרחש חצי שעה קודם לכן וזכרונה היה טרי עדיין.

העדה הסבירה כי ירדה מהכביש למטה, התקדמה לעברו ואמרה לבנות שהוא שב ושתזוהרנה. כשהבחין בה אמר לה you שרמוטה והוא החל להתפרע, העדה התקשרה למשטרה והוא החל לזרוק קרשים לעברה כאשר אחד הקרשים פגע בה. העדה הסבירה כי לאחר שהשליך את החפצים ראתה לאן הנאשם בורח והסבירה כי הליכתו לא היתה ריצה אלא הליכה "כאילו כלום לא קרה" מה שהקל עליה לעקוב אחריו. העדה אף הסבירה כי תוך כדי מעקב אחריו שוחחה עם המשטרה (העדה זיהתה את קולה בשיחות המוקלטות של מוקד 100), לגרסת העדה הנאשם נכנס לחניה בתחנת האוטובוסים, הוא לא הבחין בה שהיא נכנסה לשם דרך הפרצה, תוך כדי היא שוחחה עם המשטרה והסבירה להם לאן להגיע. לדבירה, הנאשם התיישב ליד חדר המדרגות, הוא היה במרחק אדם ממנה, היא הבחינה בניידת מכיוון הכביש והיא כיוונה אותם על מנת שיכנסו עם הניידת, חששה שיברח שוב. לטענתה הגיעו מתנדבים, הוא החל לברוח כלפיה, נבהלה ולפני שהמתנדבים יצאו מהניידת היא ריססה אותו בגז, הוא ברח והיא עם המתנדבים החלו לרדוף אחריו, העדה ציינה כי היה שם גם נהג מונית שעזר להם בחיפושים, כעבור רבע שעה הוא נמצא במקלט והיא זיהתה אותו.

העדה ציינה כי באותו הערב היתה לבושה כאישה.

העדה השיבה כי בפעם השניה הוא הגיע, היא אמרה לבנות תזוהרו, היא לקחה את הפלאפון וקראה לחברתה שחף והוא לקח אבנים וקרשים והחל לזרוק לעברן, ואז הוא שוב ברח.

בחקירתה הנגדית השיבה העדה את הדברים הבאים לשאלות ב"כ הנאשם:

העדה הבהירה כי לא מדובר בניסיון שוד, אלא בשוד, כספה היה ברשותו, אלמלא כן לא היתה מבזבזת אנרגיות להגיע ולהעיד. אין לה תשובה מדוע נרשם שהיא דיווחה על ניסיון שוד. העדה הבהירה כי בפעם השניה לא דובר בשוד.

העדה הבהירה כי כשאמרה ניסיון שוד הכוונה היתה כנראה ביחס לפעם השניה מתוך חשש לבנות האחרות.

העדה הסבירה כי הנאשם לקח ממנה את הכסף בשעה שהשיבה עודף ללקוח, התשלום מתבצע לפני האקט ואילו העודף ניתן לאחריו.

העדה הסבירה כי נפצעה בירך רגלה השמאלית והיא הרגישה שריפה, היא הרגישה משהו חד, עוד הסבירה כי ההתרחשות היתה מהירה, לא ראתה באמצעות מה הוא שרט אותה, מה שברור לה שזה לא באמצעות ידיו אלא באמצעות חפץ כלשהו.

לפי העדה, במשטרה אמרה "משהו ברזלי" אך היא מבהירה כי התכוונה למשהו חד. העדה הסבירה כי גביית העדות התרחשה בעודה עייפה, היא עובדת בלילות ובימים ישנה, הלילה היה אינטנסיבי וייתכן ונפלה בלשונה, כמו כן, ייתכן והשוטרים רשמו דברים לא מדויקים כדוגמת הטענה שאמרה כי הוא זרק בקבוקים אך היא אמרה אבנים. העדה הבהירה כי היא לא הבחינה בכלי ממנו נפצעה, אך עובדה היא שהיא נפצעה, פצע שלא היה לה לפני כן, היא תארה כי הרגישה משהו חולף על פני הרגל תוך כדי כך שזה חודר את העור, עוד תארה כי לא דובר על חפץ דק. בהתייחס לתמונות- ת/11 א' הסבירה העדה כי הסימנים המדממים הם בעקבות התקיפה הראשונה ואילו הסימן ליד הסרגל המשטרתי הינו בעקבות הפציעה מהקרב בתקיפה השניה. העדה אישרה כי בשעה שראתה את הנאשם הולך ומתרחק ממנה לאחר שלקח את כספה לא הבחינה במשהו בידי.

העדה נשאלה מדוע זה חרף בקשות המשטרה וחרף הצהרותיה כי תלך לטיפול רפואי לא המציאה כל תיעוד רפואי, לכך הגיבה ע"י ההסבר כי טיפלה בפציעה בכוחות עצמה באמצעות פולידין בבית. העדה הסבירה כי היא מתקשה להתמודד נפשית עם התנהלות באור יום, היא חיה בלילות ולכן נמנעה מלפנות לרופא. העדה הסבירה כי לגשת למשטרה זו היתה חובה ולכן ניגשה באור יום חרף הקשיים.

העדה הסבירה כי אינה זוכרת את השעות המדויקות בהן התרחשו התקיפות, היא זכרה כי הארועים היו בסביבות השעות 2-3 לפנות בוקר. כמו כן, הבהירה כי השוטרים שהיו בארוע הראשון, איתם נכנסה לניידת, אינם אותם שוטרים שהיו בארוע השני.

העדה נתבקשה להסביר לפי מה זיהתה את התוקף ולכך השיבה: " בפעם השנייה זיהיתי אותו לפי המראה שלו – לפי הבגדים, אני זוכרת בן אדם, אני מצלמת אותו. אני זוכרת את הזרועות שלו, את הגובה שלו. אם יבוא לי אדם אחר עם אותם בגדים אני אזהה שזה לא אותו אדם מפני שמבנה הגוף לא תואם... לשאלת בית המשפט אני משיבה, כי בפעם הראשונה בזמן השוד הנאשם לא אמר לי שום דבר ולא תקשר, אלא רק בפעם השנייה... בפעם הראשונה לנאשם היה בקבוק בכיס, שהוא שלף אותו, והוא היה עם הגב אליי, הוא זרק את הבקבוק לעברי והוא היה עם הגוף. הוא שלף את הבירה אחרי שרצתי אחריו שאוכל לראות אותו, הבנות באו לעברנו, הוא זרק את הבירה והוא לא פגע בי. אני ראיתי את הפנים שלו. הוא היה מולי. אני לא יודעת איך להסביר את המרחק, יש פיתול ואז יש פינה. הוא יצא לכביש ואני באתי לכיוון שלו. כשהבנות באו, הוא זרק את הבקבוק והתחילו להתפרע, כל דבר שהוא ראה הוא זרק, התנהג כמו חולה, כשהוא נמצא כבר מחוץ לחניון. הוא זרק את הבקבוק שהוציא אותו מכיסו ואבנים שהיו על הרצפה. היו שם קרשים, הוא זרק כל דבר שהוא ראה והבנות התרחקו, זה היה כדי להרחיק אותו, שלא נרסס אותו או משהו. "

לפי העדה, בפעם הראשונה הוא זרק לעברה בקבוק בירה שהוציאו מתוך כיסו וכן אבנים. בפעם השניה הוא לא זרק בקבוקים אלא אבנים וקרשים וכל מה שהיה זמין לידו. "הוא זרק בקבוק בפעם

הראשונה שהוא יצא, הוא זרק אבנים וברח. זה מה שהיה. הוא גם התפרע. הוא לא זרק קרשים בפעם הראשונה, אלא רק בפעם השנייה כשהוא בא שוב. עם הבקבוק הוא לא פגע באף אחד וגם עם האבנים לא, כי זננו."

העדה הסבירה כי פעלה בהתאם להבנתה וכי התקשרה למשטרה וצפתה לעזרה מהם ולא חיכתה לעזרה מהבנות שהיו במתחם. כשנשאלה מדוע חברתה לא הגיעה להעיד לטובתה, השיבה כי מדובר באוכלוסיה חלשה, שאינן יודעות להתנהל ביום, הן עובדות בלילה וביום ישנות, ואינה יכולה לבוא אליהן בטענות, במיוחד שהן יודעות כיצד מתייחסים אליהן, בעוד שהארוע קרה לה ולכן היא בחרה להעיד, לחברותיה זה פחות חשוב להגיע. בנוגע לחברה אשר את מספר הנייד שלה נתנה למשטרה על מנת שתעיד וזו מסרה כי אינה מכירה אותה, השיבה כי הן נוהגות לקרוא אחת לשניה בכינוי שם והיא ידועה בשם "ריהאנה" ולא "לורן" ולכן החברה לא ידעה למי המשטרה התכוונה כששאלו אותה אודות "לורן".

העדה התבקשה לתאר שוב את הארוע השני וכך העידה: "באירוע השני ראיתי אותו בחניה, הוא עדיין לא דיבר עם אף אחת ולא זרק שום דבר. לא שאלתי אותו מה הוא עושה כאן, כמו שהסברתי לפני כן, אני יכולתי לראות אותו והוא לא ראה אותי. כשראיתי אותו אמרתי לבנות להיזהר, כשאמרתי "בנות, תיזהרו" הוא לא ראה, אז כשהתקדמתי לעברו ואני עם הטלפון במשטרה, הוא הסתכל עליי בכניסה כזה ואמר לי "יו שרמוטה" והתחיל להתפרע ובא עם הקרש. הוא רץ לכיווני, הוא בא מהחניה, אני ראיתי אותו מלמעלה, מהמדרגות, הוא נכנס למדרגות ואני באתי מהכניסה. הוא הכה אותי בקרש ויצא מהחניה, הוא לא נעלם, הוא זרק אבנים, שוב התפרע ואז נעלם, נכנס לצריף של הנרקומנים ליד התחנה הישנה של האוטובוסים, ואני אחריו. חיכיתי כמה שניות. כשהצתי יכולתי לראות אותו הולך, אז חיכיתי לזמן הזה. כשהוא נכנס לפרצה, איבדתי אותו קשר עין ובאיזה שהוא שלב שאני עוקבת אחריו, הסברתי למשטרה בטלפון והם הגיעו. כשהמשטרה הגיעה, הוא התחבא במדרגות, אלו לא מדרגות, זה מקום כזה שהוא התמזג עם הצבעים כמו שנקרא, היו שם עוד כמה חבריה והוא התיישב לידם. לא אמרתי שהיו אנשים שלבושים באותו אופן, אלא שיש אנשים שיכולים להתלבש כך, אבל אם יעמידו אותם במסדר, אני אוכל לזהות, והחולצה שהוא לבש באותו יום עזרה לי לראות אותו ממרחקים. המשטרה ראתה אותו יושב על המדרגות, מצד ימין ומצד שמאל יש פתח, אני נמצאת בפתח משמאל, זה במרחק של שלושה מטרים. אני רואה אותו וזה מקום חשוך, יש המולה של אנשים. אני לא זוכרת אם הסתרתי את עצמי והוא יושב. כשהשוטרים באו, הוא ברח. למה זה שישב לידו לא ברח? לו היה את האינסטינקט לברוח, ואז ריססתי אותו כי ראיתי שהם לא יכולים לתפוס אותו. הוא קם וברח כשהמשטרה הגיעה, הוא ברח לכיוון שלי ובזמן שהוא קם וברח אני ריססתי אותו. הוא קם, עשה את הפעולה הזו, בא לברוח, אני באתי מולו וריססתי אותו. זה לא קרה שהשוטרים ראו אותי מרססת אותו בעודו יושב, אלו היו מתנדבים. גם כשכיוונתי אותם איפה להחנות אני הייתי צריכה להסביר להם מה לעשות כדי שהוא לא יברח שוב. הייתה ניידת אחת של מתנדבים ולאחר מכן הצטרף שוטר שאמר שלא ראה אותי

באירוע הראשון. הניידת הראשונה הייתה של מתנדבים. ריססתי אותו כשהוא קם לברוח, והוא עדיין ברח. הוא ראה את המשטרה ולכן הוא ברח. המשטרה באו מצד ימין של הנאשם. יש מדרגות מימינו ואז יש מן רצפה ואין שם ספסל, זה כאילו שהם יושבים או על ספסל או על צינור כזה של שעון מים והוא ברח לכיוון המדרגות. הוא עם הגב לקיר, הוא יכול לראות את שני הכבישים... איך שהוא ראה את הניידת, הוא קם באינסטינקט, ברח לכיוון שלי וריססתי אותו. ניגשתי לניידת והסברתי לשוטרים. הניידת לא נכנסה לתוך הכביש, הסברתי להם בדיוק איפה להחנות, אמרתי להם שיעשו את הסיבוב ואני חזרתי למקום בו תצפתי עליו. ...כולנו רצנו אחריו, אחרי שריססתי אותו הגז לא נטרל אותו והוא הצליח לברוח. בזמן שהוא בורח, השוטרים ואני בורחים. הוא ברח לחניה שאין בה מוצא, אני מכירה את המקומות האלה, בצד השני יש גדר. ראיתי אותו בזווית העין, אפשר לראות אותו בטווח הראיה, לאן הוא בורח... ראיתי שהוא נכנס לחניה הזו, ומשם היציאה זה או למדרגות של המסעדה, או מתחת לאיזה שיח, שגם כדי להגיע לשם, צריך לעבור את הגידור. אני יודעת שמצאו אותו בתוך המסעדה, ידעו להגיע למקום הזה מפני שאלו השוטרים שהוא ברח מהם, רצנו אליו, רצנו אחריו וכך תפסנו אותו, כעבור כמה דקות. ראיתי הכול בעיניים שלי. דרך אגב, תפסו אותו בדיוק כשבאנו ללכת, כשהתייאשנו. התעמתי מילולית עם הבחור ששדד אותי, לא ניסיתי לחבוט בו בשום אופן. דיברתי בטלפון ולא ניסיתי לתקוף אותו, הוא תקף אותי ואני התחמקתי. "

הסניגור שאל למה העדה התכוונה באומרה לשוטרים בפעם הראשונה שתקח את החוק לידיים- העדה הסבירה שהתכוונה שתגן על עצמה באמצעות גז מדמיע, היא הסבירה כי כבר קרו מקרים שהנאשמה בסעיפים כאלו, עוד הבהירה כי איללו היתה לוקחת את החוק לידיים לא היתה פונה שוב למשטרה אלא משתמשת באמצעים שבנות אחרות משתמשות, כדוגמת פנייה לחברים שלהן ששומרים עליהן, היא יודעת שיש חוק ולכן פנתה למשטרה וניסתה לעזור לשוטרים כמה שרק יכלה, כי הוא פגע בה.

פרשת הגנה

ע.ה/1 – הנאשם, אגוקו צס צגוקי :

הנאשם העיד כי באותו היום, בתום סיום יום עבודתו חזר לביתו, חברו וויליאם התקשר אליו בסביבות השעה 21:00 והזמינו להיפגש עם עוד 5 חברים. לאחר שהסתיים המפגש בדרכו הביתה, שתה בקבוק בירה "היינקן", ובדרכו היה עייף והתיישב בתחנת אוטובוס לנוח כשתי דקות. לשאלת בהימ"ש השיב כי המרחק מביתו היה עשר דקות הליכה. ולפתע הגיע מישהו וריסס אותו בגז. הנאשם תאר כי היה מופתע מאוד, ניסה לפתוח את עיניו ולשפשף עם ידיו. הנאשם תאר כי קיימת חנות קרובה והוא רצה להכנס לבקש עזרה, וכשנכנס שמע סירנה של משטרה. כשהוא יצא פנה אליו שוטר בדלת החנות ושאל אותו "איפה הכסף" ולכך השיב הנאשם: "איזה כסף?" כשהוסבר לו כי טוענים נגדו כי הוא לקח כסף ממשהו הוא השיב שלא היו דברים מעולם. בהמשך, השוטר ערך עליו

חיפוש, לקח ממנו את הטלפון הנייד ואת מפתחות דירתו ולא מצאו עליו כל דבר אחר. הנאשם הכחיש כל קשר, אך נלקח לתחנת המשטרה.

בהתייחס לטענת המתלוננת השיב כי אינו מעורב בשום שוד וכי לא נטל מאיש כסף. עוד הסביר כי הוא משתכר מעבודות בפיגומים, וכי אילו היה נזקק לכסף היה מלווה מהבוס שלו. כי הוא חי בישראל מזה 3 שנים ומעולם לא הסתבך ולא תקף איש. כשנשאל מדוע רץ השיב: "...לא רצתי. אני לא יודע מה קרה לי, הייתי בשוק."

הנאשם טען כי לא אמר דבר לזה שריסס אותו. כמו כן, הבהיר כי ראה לראשונה משטרה רק כשהיה בחנות.

הנאשם טען כי אינו מכיר הכרות קודמת את המתלוננת.

הנאשם השיב את הדברים הבאים לשאלות ב"כ המאשימה:

הנאשם עומת עם הטענה כי זו הפעם הראשונה בה הוא מספר את סיפורו וכי בהודעתו במשטרה טען כי לא עשה דבר וכי רק הסתובב במקום השיב כי כאשר הגיע לתחנת המשטרה הוא סיפר לשוטרת כי מישהו ריסס אותו בשעה שהוא התיישב לנוח בתחנת האוטובוס וכי הוא הלך לחנות לאחר מכן. וטען כי וויליאם יכול להעיד, כמו כן השיב כי ייתכן ולא זכר פרטים. בתגובה התובעת הפנתה אותו לעובדה כי הוא נחקר זמן קצר לאחר קרות הארועים השיב כי הוא לא שדד אף אחד, כי ליבו היה נקי ולכן לא חש צורך להתחיל לספר את כל מעלליו באותו הערב ולכן מסר הצהרה קצרה.

הנאשם טען כי בזמן שרוסס לא הבחין כלל במשטרה וכי האדם שריסס אותו היה לבדו. התובעת עימתה אותו עם דבריו במשטרה שם אמר שהבחור שריסס אותו הגיע עם משטרה, השיב כי "כשהוא ריסס אותי בפעם הראשונה, לא הייתה משטרה. הוא הגיע מאחור ואני לא מכיר את האדם. אני לא יכול לזהות את הפנים."

התובעת הפנתה אותו לכך כי במשטרה חזר על אימרה זו יותר מפעם אחת, דהיינו כי הבחור שריסס אותו הגיע עם המשטרה, השיב: "...כשהייתי בחקירה, אמרתי במשטרה ששמעתי את הסירנות של המשטרה והייתי בתוך המבנה, הצריף, ואז עצרו אותי, אבל לא אמרתי שהמשטרה הייתה במקום."

בהתייחס לגרסת השוטר לפיה הנאשם הסתכל עליו ואז החל לרוץ, השיב הנאשם: "אמרתי עכשיו שהשוטר שעצר אותי הגיע לבד, זה לא היה איש משטרה. לא ברחתי, לא רצתי, איך אפשר לברוח, אם מישהו מרסס אותך בגז בעיניים?"

הנאשם הכחיש טענות השוטרים והמתנדב כי אמרו לו לעצור לאחר שרוסס אך חרף זאת הוא רץ וברח, הנאשם טען כי הוא כלל לא רץ משם וכי השוטרים משקרים. לשיטת הנאשם הוא רוסס בשתי עיניו.

בהתייחס לדברים שמסר במשטרה כי ישב בתחנה המרכזית הישנה, הגיע גבר, השניים התבוננו זה בזה ואז הוא ריסס אותו, השיב כי: " האדם שריסס אותי בא מאחור ולא ראיתי אותו, לא הסתכלנו אחד על השני."

התובעת הפנתה את הנאשם לעובדה שמסר לחוקרת כי ידע כי האדם שריסס אותו הוא גבר, לכך השיב כי החוקרת היא זו ששאלה אותו האם זהו גבר, וכי הוא השיב כי הוא אינו מכירו, וכי לא ראה אותו לפני כן. אך הוסיף: " קל לזהות גבר, לכן ידעתי שהוא גבר."

בהמשך הפנתה אותו התובעת לקלטת החקירה בה רואים כי הנאשם הוא שאומר כי ראה את הגבר, השיב הנאשם כי אפשר לזהות כשמדובר בגבר."

כשעיימתה אותו התובעת לסתירות העולות מעדותו, תחילה טען כי מי שריסס אותו הגיע מאחור וכי לא ראה אותו כלל ועתה טען כי ידע לזהות כי המדובר בגבר השיב: " כשנעצתי ע"י המשטרה, האדם שריסס אותי הגיע לשם, הסתכלתי עליו ואז ידעתי שזה גבר. אמרתי לחוקרת שהאדם שריסס אותי, אני לא יודע אם זה גבר או אישה, אבל ידעתי שזה גבר רק לאחר המעצר, שהוא הגיע לשם. ראיתי את פניו, רק אז אמרתי שאני יודע שזה גבר."

הנאשם טען כי לא אמר כי החל לרוץ לאחר שרוסס בעינו, אלא הוא התחיל לשפשף את עיניו כדי לראות ולהגיע לחנות הקרובה, וכששמע את הסירנה המשטרתית התחיל לצאת, המשטרה לא עצרה אותו בתוך החדר אלא הוא יצא בעצמו.

התובעת הטיחה בו את העובדה כי הוא נעצר במקום מרוחק שעל מנת להגיע אליו היה צריך לרוץ, לעבור על מקום מגודר ולקפוץ לתוך מקום זה, לכך הגיב כי לא מדובר על מרחק של מאות מטרים.

הנאשם לא יכל להתייחס לטענת השוטרים באשר למקום ואופן מעצרו. אך טען כי לא קפץ לשום מקום וכי יש כניסה למקום אשר אינה מצריכה לקפוץ. כמו כן, טען שלא רץ אלא הלך מהר אך הוא היה בשוק.

ב"כ המאשימה שאלה את הנאשם מדוע אמר לשוטר כי הוא אינו פושע, השיב הנאשם כי זו היתה תגובתו לשאלת השוטרים היכן הכסף והסביר כי לא לקח כסף מאיש. בתגובה עימתה התובעת את הנאשם עם העובדה כי השוטר העיד כי הנאשם טען כי אינו פושע עוד לפני ששאלו אותו שאלות, לכך השיב כי אימרה זו היתה בתגובה לשאלה מצד השוטרים.

הנאשם אישר כי לא סיפר לשוטרים בזמן שעצרו אותו אודות הארוע שקדם כי היה אדם שלפני מספר דקות ריסס אותו, והסביר כי המתלוננת היתה נוכחת בזמן המעצר וכי המתלוננת ניסתה לעשות בעיות והמשטרה ביקשה ממנה להפסיק. התובעת שאלה את הנאשם מדוע לא אמר לשוטרים מיד אודות האיש שריסס אותו, במיוחד לאור העובדה שהאיש שריסס אותו היה נוכח במעצרו ולכך השיב: " אמרתי למשטרה שלא לקחתי שום כסף. המשטרה ידעו שרוססתי בגז מדמיע, אני לא צריך להגיד את זה."

התובעת ביקשה מהנאשם להגיב מדוע זה המתלונן דרש התנצלות מהנאשם לאור תקיפתו ואילו הנאשם, אשר טוען כי רוסס על לא עוול בכפיו לא דרש התנצלות, לכך הגיב הנאשם: "מפני שבפגישה פנים מול פנים עם אותו אדם, האדם אמר שאם אני אתנצל, הוא ילך הביתה. שאלתי אותו למה אני צריך להתנצל? לא עשיתי שום דבר, אני ראיתי שהוא ריסס אותי עם גז מדמיע והוא אמור להתנצל בפניי."

הנאשם הכחיש טענת התביעה לפיה הוא רוסס בתחנה המרכזית וכי הוא עבר דרך מגרש חניה הנמצא ממול, לטענתו הוא היה במקום ראשי ולא היה מגרש חניה ליד.

לשיטת הנאשם, הוא לא ראה קוקסינלים במקום בו נח, בתחנת האוטובוס, לראשונה ראה קוקסינל אותו הערב כשהמשטרה עצרה אותו, הוא גם מכחיש כי ראה זונות עובדות, הוא ציין כי ראה בנות עומדות לבדן, אך היו שם הרבה אנשים. הנאשם טען כי אינו מכיר את שמות הרחובות.

העד זיהה את בגדיו בת/8 ואישר כי אלו הבגדים שלבש באותו הערב. הנאשם טען כי לא ניתן ללמוד דבר מהעובדה שהמתלוננת תארה את אותם פרטי לבוש במדוייק לזה שתקפה שכן פרטי לבוש אלו נפוצים, הנאשם אישר כי הוא לא טען במשטרה כי ראה אנשים נוספים לובשים את אותם בגדים באותו הערב.

הנאשם הכחיש כי שדד את המתלוננת ולכן לא יכל להגיב לשאלת התובעת כי לטענת המתלוננת עקבה אחר זה ששדד אותה והיו לו פרטי לבוש כשלו והגיע למקום בו הוא היה.

הנאשם טען כי יש לו 5,000 ₪ אצל המעביד שלו, כסף שוויליאם לקח אותו עבורו. הנאשם הסביר כי אותו הערב יצא בלי כסף מהבית אך כשהוא זקוק לכסף הוא מלווה, באותו הערב לא רצה לקחת כסף.

הנאשם אישר כי המקום בו נעצר הוא במרחק הליכה מביתו.

התובעת טענה כי הוא הלך בכיוון המנוגד לכיוון ביתו השיב כי לא ברח וכי הוא זה שיצא לעבר המשטרה כששמע את הסירנות, הוא הלך לכיוון הנגדי כי רצה לשטוף את פניו לאחר שרוסס וביתו היה מרוחק.

הנאשם התבקש להסביר מדוע זה בשעה שתאר את השתלשלות הארועים בפני השוטרת באנגלית אמר כי לצערו המשטרה הגיעה, ונשאל מדוע אמר לצערו- הנאשם תחילה ביקש לשמוע את ההקלטה ולאחר מכן השיב כי : " נכון שהמשטרה היתה שם, אנשים לא הבינו את דברי, אני אומר שרוססתי ואז עצרו אותי. לטענה שאמרתי שאני מצטער שהמשטרה היתה שם משיב שהמשטרה הגיעה, זה נכון, ואז נעצרתי. "

טענות הצדדים

לגישת המאשימה, הוכחה מעל לכל ספק סביר אשמתו של הנאשם. לטענתה, זיהוי של הנאשם ע"י המתלוננת הינו זיהוי מידי המתבסס לא רק על פרטי הלבוש כמו גם על מבנה גופו ופניו. לפי המאשימה, הגם שהיו מקטעים לאורך אותו לילה בו נותק קשר העין עם הנאשם, ניתוקים אלו אינם יכולים לפגוע באיתנות הזיהוי. כמו כן, מבקשת התובעת להפנות להקלטות שיחות הטלפון של המתלוננת למוקד המשטרה, מהן מבקשת להסיק כי : ההקלטות מלמדות על אוטנטיות התלונה (בשתי ההזדמנויות) ; כמו כן, ההקלטות תומכות בגרסתה של המתלוננת כראיית חיזוק ויתרה מזו, ההקלטות מלמדות כי המתלוננת מתארת את הנאשם אשר לבש חולצה לבנה עם פסים אדומים וכחולים וכן תארה אותו כ"כושי לא מסודך". בהמשך טוענת ב"כ המאשימה כי ההסתברות לקבלת טענתו של הנאשם, דהיינו כי אדם אחר הדומה לו דמיון פיזי כמו גם לובש את אותה חולצה יבצע את השוד הראשון, ואילו הוא הגיע למקום במקרה, הנה אפסית, כל שכן לאור עובדת קיומו של הארוע השני המתואר ע"י המתלוננת, כמו גם התלונה הספונטנית המתועדת בהקלטת המשטרה. ב"כ המאשימה הפנתה גם לחקירותיו של הנאשם במשטרה ומבקשת ללמוד גם מהן כי גרסת הנאשם אינה יכולה להתקבל.

בהודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה הוא שם דגש כי רץ בגלל המתלוננת ולא בגלל השוטרים. ממשיכה התובעת וטוענת כי גרסתו גם אינה מתיישבת עם ההגיון, שכן במידה והותקף ע"י המתלוננת הרי היה זה הגיוני כי יפנה לשוטרים ויתלונן על כך, בעוד הנאשם לא אמר דבר לשוטרים עם מעצרו.

כמו כן, טוענת ב"כ המאשימה כי גם בעימות ניתן ללמוד כי גרסת הנאשם כי הותקף על לא עוול בכפיו אינה נכונה, שכן בעוד המתלוננת מבקשת ממנו להתנצל כלפיה, הוא, אשר לשיטתו הוא זה שהותקף על ידה, אינו מטיח בה מאום.

עוד מפנה המאשימה, לכך כי הנאשם נקט בלשון: " לצערי המשטרה הגיעה" – שוב, בהתאם לגרסתו כי הוא הותקף, המשטרה אמורה להוות מקור הצלה ולא להצטער כי המשטרה מגיעה.

עובדה נוספת אותה מבקשת התביעה להדגיש היא העובדה כי הנאשם לא מסר גרסה מלאה במשטרה וכי לראשונה נשמעה גרסתו בביהמ"ש.

לעומת זאת, טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם הינו אדם זר בישראל אשר גם האנגלית אינה שגורה בפיו ומשכך אין לייחס חשיבות מכרעת לנפילות לשון שמקורם בקשיי תקשורת ושפה. כמו כן, טען הסניגור כי אין מחלוקת כי הנאשם הוא שרוסס, אולם הטענה היא כי היתה טעות בזיהוי ע"י המתלוננת. לפי ההגנה, לא ניתן לבסס הרשעה כנגד הנאשם בהתבסס על עדותה של המתלוננת משתי סיבות עקריות: 1. סתירות בגרסאות המתלוננת 2. תנאים פיזיים לקויים אשר לא אפשרו למתלוננת לבחון את תווי פניו של הנאשם. לגישת ההגנה, התאורה ברחוב היתה תאורה לקויה, שעת לילה מאוחרת עם תאורת פנס רחוב בודד, לפי דבריה התוקף השליך דברים לא ממרחק נגיעה כך שלא יכלה להבחין בתווי פניו בתנאים אלו.

להלן פרוט הסתירות בגרסת המתלוננת אליהן הפנה ב"כ הנאשם בסיכומיו:

במשטרה טענה המתלוננת כי הנאשם זרק בקבוקים ואילו בביהמ"ש טענה כי זרק אבנים. כמו גם טענתה תחילה כי דובר בניסיון שוד ולאחר מכן שינתה דבריה וטענה כי נשדדה. עוד סתירה מצא הסניגור בתאור אופי פציעתה. בעוד במשטרה טענה כי נדקרה ממשוהו ברזלי, בהודעה מאוחרת טענה כי לא הבחינה ממה נדקרה ואילו בביהמ"ש טענה כי המדובר ב משהו רחב יותר. הסניגור מפנה גם לעובדת אי המצאת אישורים רפואיים חרף הצהרותיה כי תספקם.

עוד טען הסניגור כי קיימות גם סתירות בין גרסת המתלוננת לבין גרסת השוטרים/ מתנדבים. בין היתר, בעוד השוטרים טוענים כי אותם שוטרים היו בארוע הראשון ואח"כ גם בארוע השני, טוענת המתלוננת כי בארוע הראשון הגיעו השוטרים, ואילו בארוע השני הגיעו המתנדבים קודם ולאחר מכן השוטרים, ואף לא אותם שוטרים שהיו בארוע הראשון. הסניגור מבקש ללמוד מכך כי לא ניתן להסתמך על יכולת הזיהוי של המתלוננת, שכן, לפי השוטרים המדובר באותו הצוות. עוד סתירה בין הגרסאות הינה בשאלת תאור ריסוס הנאשם, בעוד שלגישת המתלוננת הנאשם החל לקום ולברוח ולכן היא ריססה אותו, לגישת השוטרים שהעידו בביהמ"ש הנאשם ישב בזמן שהיא ריססה אותו.

הסניגור מדגיש כי התאור של המתלוננת את תוקפה כלל גם כובע מצחייה, פריט לבוש אותו לא היה לנאשם. יתרה מזו, בכליו של הנאשם לא נמצאו כל פריטים, לא כסף, לא כלי היכול לשמש לתקיפה. כשהנאשם נתפס נמצא אצלו הטלפון הנייד בלבד. שוב, כך לגישת ההגנה, אין כל ממצא הקושר אותו לארועי התקיפה להן טוענת המתלוננת.

טוען הסניגור, כי חלפו שעה וחצי בין התקיפה הראשונה לשנייה, הסבירות כי התוקף ישוב למקום התקיפה הוא נמוך ואינו הגיוני. ממשיך הסניגור וטוען כי המתלוננת טענה גם בביהמ"ש כי היה לה חשוב לתפוס את מי ששדד אותה, ומשכך זיהוי בהתבסס על מבנה גוף וחולצה בלבד אין בהם די על מנת להוביל את ביהמ"ש למסקנה בדבר אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, כנדרש בפלילים.

הכרעה

השאלה המרכזית עליה נסוב המקרה שלפנינו הינה שאלת זיהוי הנאשם ע"י המתלוננת.

משכך, אין חולק, כי משקלה של עדות זו הינו משקל מכריע ולפיכך אתחיל בה.

כפי שפורט, המתלוננת העידה בפני ביהמ"ש. ביהמ"ש התרשם כי חרף קשייה של המתלוננת להעיד, לאור חוסר רצונה להחשף באור יום כמו גם נסערותה, המתלוננת העידה בצורה רציפה, עמדה בשאלות הסניגור במסגרת החקירה הנגדית, שבה על גרסתה כפי שנמסרה במסגרת חקירתה הראשית ובמשטרה (פרט לעובדת זריקת האבנים/ בקבוקים, כפי שהפנה לכך הסניגור). המתלוננת העידה בבטחון רב ושבה ותארה את התאור מספר פעמים, העדה תארה תאור קולח ורציף של הארועים. לכך יש להוסיף את נושא ההקלטות. בצדק הפנתה ב"כ המאשימה להקלטות המשטרה המתעדות תעוד אוטנטי בזמן אמת של המתלוננת. הקלטות מהוות ראיות מזמן אמת אשר מבחינת משקל ראיתי הינן בעלות חשיבות מירבית. מההקלטות ביהמ"ש למד על הדברים הבאים:

1. תלונה מיידית לאחר קרות הארועים, זאת, בצרוף צילומי הפגיעות של המתלוננת מובילים לקביעה כי גרסתה של המתלוננת כי היא נשדדה הינה גרסת אמת.
2. משמיעת ההקלטות ניתן לשמוע כיצד המתלוננת מכוונת את השוטרים תוך כדי הליכה מהירה ובניסיון מצדה לשמור על קשר עין רציף עם תוקפה. (שוב דברים התואמים את גרסתה)
3. התאור אותו מוסרת המתלוננת בזמן אמת אודות תוקפה.

טענותיו של ב"כ הנאשם כי גרסתה של המתלוננת אינה קוהרנטית ורווית סתירות, אינה מתקבלת. ביהמ"ש התרשם באופן שונה, לפני ביהמ"ש העידה עדה אשר העידה עדות שאינה משתמעת לשתי פנים. עדות מאוד חזקה ועדות מאוד בטוחה.

אתיחס עתה את הסתירות עליהן הצביע ב"כ הנאשם:

- סתירה בין גרסת המתלוננת לגרסת השוטרים- העובדה שיש סתירה בין גרסת השוטרים לגרסתה של המתלוננת בנוגע למצב בו היה הנאשם בעת שרוסס- ראשית, לא מדובר בסתירה מהותית, שכן שאלת מצבו של הנאשם האם ישב , או החל לקום ולברוח, אין כל נפקות. להפך ניתן למצוא בכך תמיכה לעדות המתלוננת שכן גם השוטרים וגם המתלוננת טוענים כי המתלוננת היא שריססה אותו.
  - העובדה שהמתלוננת ציינה חפצים שונים אותם השליך הנאשם – בקבוקים, קרשים , אבנים- שוב, המדובר בנושא שהינו שולי . המתלוננת הסבירה כי הנאשם השליך את כל הבא ליד.
  - העובדה שהמתלוננת לא ספקה אישורים רפואיים חרף הבטחותיה למשטרה כי תעשה כן- לאור תצלומי הפציעה של המתלוננת אין חולק כי המתלוננת נפצעה וכי נגרמו לה פצעים שחלקם חדרו את עור הרגל. אין כל הכרח לתעוד רפואי, על מנת לבסס את דבר פציעתה. תעוד רפואי אינו יכול לשפוך אור על סוגיה ששנויה במחלוקת, זאת יחד עם ההסבר אותו ספקה העדה לביהמ"ש כי היא חווה קשיים בהתמודדות באור יום מובילים לקביעה כי אין בחסרון הגשת אישורים רפואיים כדי ללמד כהוא זה על חשש שמא תלונתה של המתלוננת תלונת שווא היא.
  - העובדה שלא ניתן לסמוך זיהוי מפי המתלוננת שעה שזו אינה מזהה את השוטרים במסגרת הארוע הראשון כשוטרים שהגיעו גם בארוע השני, מה שסותר את עדות השוטרים. המתלוננת טענה כי המתנדבים הם אלו אשר הגיעו קודם בארוע הריסוס ואילו השוטרים הגיעו לאחר מכן ועוד טענה המתלוננת כי אחד השוטרים התייחס אליה בזלזול ואף הורה על חקירתה באזהרה . אין להשוות זיהוי השוטרים לסיטואציה של זיהוי תוקף. העדה הסבירה בעדותה לביהמ"ש כי לאור ניסיון העבר, ידעה כי קיימת חשיבות לשימת לב לפרטים, במיוחד לפניו של התוקף הושדד ולכן ניסתה לזכורם, לעומת זאת, את פניהם של השוטרים, תוך כדי ריסוס האדם שלשיטתה תקף אותה אין כל מניע או אינטרס לזכור את פניהם. יחד עם זאת, אכן מתעורר קושי , מזערי אומנם, אך קיים , וביהמ"ש ייתחשב בעובדה זו במאזן השיקולים.
- לסיכום סוגיית אמינות ומהימנות העדה אני קובע , כי עדותה של המתלוננת הינה עדות מהימנה, ואמינה וניתן בהחלט ליתן לה משקל מירבי לחובת הנאשם. לאור זאת, אני קובע כי גרסתה של המתלוננת מתקבלת על ידי ביהמ"ש, בשים לב להערה ממקודם.
- יחד עם זאת, בל נשכח כי במשפט פלילי עסקינן ומשכך רמת הוודאות לה נדרש ביהמ"ש היא מעל לכל ספק סביר.

מן המפורסמות היא כי זכרונו של הפרט עשוי לתעתע בו הגם שהפרט המותקף חש בלב שלם ובתום לב מוחלט כי הוא מזהה את תוקפו, למען הזהירות, ביהמ"ש נוהג שלא להרשיע אדם מקום שלא נמצאת כל תמיכה חיצונית לזיהוי זה, וזאת מחמת החשש שמא מוחו של הנתקף מתעתע בו.

במקרה שלפנינו, אומנם הזיהוי כולו מתבצע ע"י המתלוננת אולם לא ניתן לסווג את המקרה כתקיפה חד פעמית וזיהוי וודאי ע"י הנתקף, לגבי ארוע חד פעמי, אלא יש לפנינו זיהוי המתייחס לשני ארועים נפרדים.

מסקירת הראיות עולה כי ניתן לחלק את ארועי אותו לילה לארבעה חלקים:

1. שוד המתלוננת במהלכו נפצעה בירך שמאל ונלקחו ממנה 500 ₪.
2. היתקלות עם מי שהמתלוננת טוענת כי הינו השודד כעבור שעה וחצי במגרש החניה, בנוכחות בנות אחרות.
3. מרדף אחר התוקף וריסוסו.
4. תפיסת הנאשם במקלט.

מאחר וקבעתי כי גרסת המתלוננת אמינה וקיימות ראיות חיצוניות התומכות בגרסתה אודות ארוע השוד, אני קובע כי המתלוננת אכן נשדדה. במאמר מוסגר יצויין, כי ההגנה אינה יכולה להסתמך על אמרתה של המתלוננת באחת מההקלטות כי מדובר בניסיון שוד, שכן בהקלטה ההיא דובר בארוע השני ולא בתאור הארוע הראשון.

אילו היה ארוע זה הארוע היחיד, או אז יכלה ההגנה לטעון את הטענה כי לא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם בהתבסס על זכרונו של המתלוננת. אולם לא זה המקרה שלפנינו, בחלופ שעה וחצי מקרות הארוע הראשון, מתקיים ארוע שני במהלכו הנאשם, לפי המתלוננת, לאחר שמבחין בה אומר לה you שרמוטה וזורק חפצים לעברה ולעבר שאר הבנות. טוען ב"כ הנאשם כי התאורה לא היתה טובה וכי לא ניתן לבסס זיהוי בתנאים פיזיים כאלו, בו התוקף נמצא מרוחק מהמתלוננת. אין בידי לקבל את הטענה. לא ניתן לפטור בהינף יד את העובדה כי הנאשם לבש את אותם פרטי לבוש אותם תארה המתלוננת את תוקפה הראשון. כמו כן, המתלוננת תארה את תוקפה בארוע השוד הראשון כ"כושי לא מסודך", תאור ההולם את הנאשם. עוד, נזכיר כי המתלוננת טענה בביהמ"ש כי **עוד בתקיפה הראשונה הבחינה בפניו של הנאשם**, משכך הזיהוי אינו מתבסס בלבד על פרטי לבוש וזיהוי בן גזעי, כי אם מתייחס לגופו של עניין לפניו של הנאשם. ראוי להזכיר גם כי הזיהוי מתבצע כזיהוי ספונטאני מצדה של המתלוננת בחלופ פרק זמן בן שעה וחצי בלבד מאז ארוע התקיפה בשלב בו הזכרון עדיין טרי במוחה. אין כל הסבר להתנהגותו של הנאשם בארוע השני, בפנייתו אל המתלוננת בכינוי גנאי ובהשלכת חפצים לעברה ולאחר מכן בבירחתו לאחר שרוסס על

ידה, אלא בכך שהיה מעורב בארוע הראשון עם המתלוננת, והוא זיהה אותה בארוע השני, מהשוד שהתרחש בארוע הראשון.

בשלב זה ראוי גם להתייחס לגרסאות הנאשם במשטרה, ולעדוּתו בביהמ"ש. בצדק הפנתה ב"כ המאשימה לכך כי גרסתו של הנאשם אינה גרסה שיכולה להתקבל כגרסה הגיונית. פעולותיו של הנאשם בעת מעצרו אינן מלמדות על עובדת היותו מותקף על לא עוול בכפו. בניגוד לגרסתו בביהמ"ש, הנאשם לא נתפס בחנות, כי אם במקלט, כמו כן, בניגוד לעדויות השוטרים, שטענו כי הנאשם הבחין בהם בטרם החל להמלט וכי צעקו לעברו "עצור משטרה", הנאשם טוען כי לא ראה כלל את המשטרה. הנאשם לא שמח לראות שוטרים ולא אמר להם, לא בהזדמנות הראשונה וגם לא בעימות אל מול המתלוננת כי זו ריססה אותו ללא כל התגרות מצדו, שוב פעולות הנוגדות את גרסתו כי הותקף בעודו נח בתחנת אוטובוס.

לאור העובדה כי אין חולק שהנאשם אשר נתפס הוא שרוסס, ולאור העובדה שעדות המתלוננת אמינה, מהימנה ונתמכת אף בראיות חיצוניות בדמות הקלטות, ופרטי לבוש הנאשם, כמו גם תאור חזותו, דהיינו המתלוננת זיהתה את תוקפה בחלוף שעה וחצי מארוע התקיפה, ריססה אותו והני"ל החל להמלט מהמשטרה, כל אלו מובילים את ביהמ"ש לקביעה כי ההגנה לא הצליחה להעלות ספק שיהיה סביר בעיני ביהמ"ש בדבר אשמתו של הנאשם, וכי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

לאור זאת, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת שוד, עבירה לפי סעיף 402(א) [לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977.

צבי גורפינקל 54678313-/-

ניתנה היום, יא' באדר תשע"ב, 05 במרץ 2012, במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)